

i tilfælde af mulige konflikter mellem producent- og konsumentlandé fik lejlighed til at give de nødvendige direktiver.

Under en omtale af nedrustningsproblemet fremsatte Undén den tanke, at nedrustningskommissionens underudvalg skulle offentliggøre teksterne til de forslag, som indtil nu var fremsat, og muligvis også de anmodninger om redegørelser, som var fremsat til forslagsstillerne, og disses svar herpå. Sådanne dokumenter kunne danne grundlag for en debat i 1. udvalg og forsyne de regeringer, som ikke er repræsenteret i underudvalget, og offentligheden med udførligere oplysninger.

Af andre talere må nævnes Indiens delegerede, *Krishna Menon*, hvis udtalelser omfattede en lang række internationale problemer.

Det var den indiske regerings opfattelse, at FN-pagten kun kunne revideres i tilfælde af enighed, og at der, hvis sådan enighed ikke bestod, ikke var grund til at søge foretaget nogen revision. Det var ikke i øjeblikket det rette tidspunkt at foretage ændringer i pagten.

Indien havde behandlet Goaspørgsmålet med overordentlig tilbageholdenhed og i ønsket om at løse det med fredelige midler. Det ville være utænkeligt, at det indiske folk, som havde opnået frihed ved overenskomst med Storbritannien, ville tillade en anden fremmed magt at besidde en del af dets territorium.

Fra dansk side talte den 28. september minister *Ernst Christiansen*, der i sit indlæg (se bilag 2) gav udtryk for tilfredshed med den forbedring i den internationale situation, som bl. a. var kommet til udtryk ved afsluttelsen af den østrigske statstraktat og firemagtsmødet i Genève. Det var ikke at forvente, at regeringscheferne på Genævemødet skulle nå til en egentlig løsning af de store problemer. Konferen-

cens betydning lå i den kontakt, der blev skabt mellem øst og vest. Fra dansk side var man klar over, at vejen mod international forståelse ingenlunde var let. Den krævede tålmodighed og god vilje fra begge sider. Eftergiveness alene kunne dog ikke skabe fred; derfor var Danmark medlem af NATO.

Den nuværende situation rummede meget konfliktstof. Striden mellem Israel og de arabiske stater var et eksempel, og her havde den danske regering med tilfredshed og glæde hilst det af De Forenede Staters udenrigsminister fremsatte forslag til en løsning. Der var også uro andre steder i verden, hvilket tydeligt afspejledes i forsamlingens dagsorden. Der var her anledning til at understrege det generelle synspunkt, at der gennem de forløbne 10 år var bragt mange spørgsmål frem for De Forenede Nationer, af hvilke en del sikkert havde været bedre egnet til direkte forhandlinger mellem parterne.

Alle lande burde i fælles interesse stræbe henimod at underbygge nationernes samliv med et fast retsgrundlag og de flest mulige sager finde deres afgørelse udfra retssynspunkter. Fra dansk side så man gerne, at plenarforsamlingen i videre udstrækning end hidtil benyttede sig af rådgivende udtalelser fra den internationale domstol. Den danske regering gik ind for universalitetsprincippet og håbede, at spørgsmålet om optagelse af nye medlemmer snart kunne finde sin løsning. Forsåvidt angik pagtrevisionsspørgsmålet måtte man holde sig for øje, at de mangler, der kunne ønskes rettet, ikke altid lå i pagten selv, men i den brug, der gøres af den.

Sluttelig udtalte ministeren, at målene for det internationale samarbejde burde være sikring af fred mellem folkene og nedrustning, så de store militære udgifter kunne nedbringes til gavn for fremskridt i alle jordens egne.